

Středisková výprava na Chlum 10. 11. 2013

Propozice na střediskovou akci se objevily na oddílových stránkách ve středu, v neděli se jelo. Aby celkového zmatení nebylo málo, nikdo přesně netušil, kam se jede a co se tam bude dělat, šeptalo se něco o tom, že přijede i Svojsík nebo alespoň nějaké jeho aktuální vtělení. Tím byla pravděpodobně Ami, i když to dosud není úplně jisté.

Na té výpravě se s námi taky oficiálně rozloučil podzim. Než dorazí všech padesát odstínů zimní šedi, dočkali jsme se jednoho z posledních pěkných dnů se sluncem a modrou oblohou, i když po listí na stromech nebylo už ani památky.

Na sraz na autobusovém nádraží se nás dostavilo požehnaně, naskládali jsme se s dalšími asi čtyřmi běžnými cestujícími do autobusu směr Velký Týnec a vyrazili. Z vesnice pak míříme na kopec k Masarykově památníku. Probíhá první kolo hry s jednoduchými pravidly, ale tajemnou legendou. Pravidla: vytrhněte šátek všem ostatním a nenechte si vytrhnout šátek. Legenda: těžko říct, kvůli špatné akustice na úvodním nástupu zůstává obestřena tajemstvím. Boj každopádně začíná výkřikem „Přijímáme!“ některého z organizátorů. Co přijímáme? Výzvu? Zprávu? A proč mám najednou vytrhávat všem šátky, když organizátor cosi přijímá? Ještě několik nocí jsem se v nejistotě probouzel zbrocen ledovým potem, několik dnů se snažil přijít tomu na kloub. Marně.

U mohyly se dělíme do týmů, fotíme, hrajeme drobné hry a svačíme. Hanácká rovina pod námi se schovává v oparu, slunce si ještě razí cestu rozplizlými mraky. Tvoříme čtyři týmy, které se v průběhu výpravy ve hrách několikrát střetnou.

Míříme po turistické značce dál, ve skupinkách se diskutuje, hraje dračí doupe a podobně. V posledním lese před Krčmaní probíhá velká lesní hra: týmy těží barevné papírky ze střeženého prostoru, vzájemně si je kradou a čas od času plní u Ami nějaký skautský úkol jako například: „Složte oslavnou báseň na skauting a zarecitujte.“ Výkon našeho týmu raději nehodnotit, když už jsme nějaké papírky sehnali, víceméně jsme je jenom odevzdali Jendovi nebo Arturovi z cizího týmu, kteří si do naší základny chodili jak do samošky. Vítězům sláva!

Individua žijící už několik let v hromadě odpadu, vlnitého plechu a starých pneumatik poblíž Krčmaně se těší dobrému zdraví, pokud to někoho zajímá. Z dálky nás pozorovala, než jsme se jim ztratili z dohledu za hlavní silnicí.

Než nám pojede vlak, máme před sebou poslední pauzu, sice v grygovském lomu. V týmech dostaneme podle svých dosavadních výsledků nastříhané kousky příběhu – máme ho domyslet, sestavit a pak zahrát. Lipo to celé vyřešil asi nejlépe: oprostil se logiky příběhu a nechal působit čirý surrealismus.

Na nádraží zbývá jenom „Pětka, pětka, atd.“ a vlakem domů. Štítkovi se v Grygově podařilo usmlouvat vedení, že to má domů patnáct minut chůze a že určitě nechce do Olomouce, protože by musel hodinu čekat na nádraží. No, nevím, jestli těch pět kilometrů zvládl za patnáct minut... Každopádně ve zdraví dorazil domů, díkybohu.

Vojta